

§ 15.

Kap. 2.

Vidnesbyrd kan i civile sager nægtes, når besvarelsen af et spørgsmål må forudsættes at ville udsætte vidnet selv, dets ægtefælle, forældre eller børn for tab af borgerlig agtelse eller velfærd eller dog for et væsentligt formuetab eller anden hermed i klasse stående skade, samt når spørgsmålet angår meddelelser, som vidnets ægtefælle har givet vidnet, for så vidt vidnet selv eller dets ægtefælle herved kan skades.

I kriminelle sager kan vidnesbyrd kun nægtes, når besvarelsen af det stillede spørgsmål må forudsættes at ville udsætte vidnet selv for tab af borgerlig agtelse eller velfærd. Det bør iagttages, at den med en sigtet eller tiltalt person samlevende ægtefælle ikke mod sit ønske afkræves forklaring, medmindre det må antages at være af afgørende betydning for sagens forsvarlige oplysning.

I ethvert tilfælde, hvor det er klart, at betingelserne for fritagelse er til stede, skal retten før afhøringen gøre pågældende opmærksom på hans ret til at undslå sig.

§ 16.

Indkaldelsen til at møde som vidne udgår fra formanden for den ret, for hvilken vidnesbyrd skal aflægges. I kriminelle sager kan anklageren foretage indkaldelsen.

I tilsigelsen, af hvilken en genpart overgives vidnet, skal det angives, hvad der er indkaldelsens øjemed, stedet og tiden for retsmødet, samt at vidnet ved at udeblive uden lovlig grund udsætter sig for bøde eller erstatningsansvar.

§ 17.

Udebliver et på lovlig måde indkaldt vidne uden gyldig grund, eller vægrer et vidne sig ved at svare uden at kunne påberåbe sig de i §§ 14 og 15 omtalte omstændigheder, kan retten ikende det en bøde samt eventuelt tilpligte det at erstatte de ved udeblivelsen eller vægringen forårsagede udgifter.

Retten kan derhos lade et udeblevet vidne hente med magt.

Kendelse, hvorved bøde eller erstatning er pålagt et udeblevet vidne, kan ophæves af retten, såfremt det senere oplyses, at vidnet har haft gyldig grund for udeblivelsen.

§ 18.

Retsformanden skal alvorligt lægge vidnet på sinde at følge sandheden, idet han foreholder ham det ansvar, han pådrager sig ved at afgive falsk forklaring for retten.

§ 19.

Ethvert vidne afhøres for sig og bør i reglen ikke påhøre forklaringer af andre vidner eller i kriminelle sager af sigtede.

Vidner, hvis udsagn står i modstrid med hinanden, kan efter parternes begæring eller rettens beslutning stilles mod hinanden.

Vidner afhøres af retsformanden, i kriminelle sager dog af anklageren, hvis vidnet er begæret indkaldt af denne. Retsformanden kan tillade bisidderen at foretage afhøringen.

Ethvert af rettens medlemmer, parterne, anklageren, bisidderen eller procesfuldmægtigen er berettiget til, når afhøringen er foretaget, at stille vidnet yderligere spørgsmål.

§ 20.

Under et vidnes afhøring bør det iagttages:

at vidnet så vidt muligt foranlediges til at udtale sig i sammenhængende orden om de punkter, angående hvilke det udspørges,